

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: RR, JG

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku mienia – zajętego jako ewentualne narzędzie przestępstwa lub korzyść z przestępstwa – właściciel tego mienia, będący osobą trzecią działającą w dobrej wierze, nie ma, na sądowym etapie postępowania karnego, prawa zwrócić się do właściwego sądu z wnioskiem o zwrot tego mienia.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 2014/42 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza konfiskatę rzeczy należącej do osoby trzeciej działającej w dobrej wierze i służącej jako narzędzie do popełnienia przestępstwa, w tym w sytuacji gdy rzecz ta została oddana przez tę osobę trzecią do stałej dyspozycji oskarżonego.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.21.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Schneider Electric SE i in./Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

(Sprawa C-556/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 90/435/EWG – Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Artykuł 4 i art. 7 ust. 2 – Unikanie podwójnego opodatkowania dywidend w wymiarze ekonomicznym]

(2022/C 257/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Schneider Electric SE, Axa SA, BNP Paribas SA, Engie SA, Orange SA, L'Air Liquide, société anonyme pour l'étude et l'exploitation des procédés Georges Claude

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują, iż spółka dominująca jest zobowiązana do zapłaty zaliczki w przypadku wypłaty na rzecz jej udziałowców zysków wypłaconych przez jej spółki zależne, co skutkuje przyznaniem ulgi podatkowej, jeżeli zyski te nie zostały opodatkowane podatkiem dochodowym od osób prawnych według stawki prawa powszechnego, jeżeli kwoty należne z tytułu tej zaliczki przekraczają próg 5% przewidziany w art. 4 ust. 2 tej dyrektywy. Takie przepisy nie wchodzą w zakres zastosowania art. 7 ust. 2 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.2021.